

om imod ham og grinte med en stor, rød, halv-aaben Mund, der fik hans Hjærte til at banke. Gamle Drømme vaagnede paany i hans Bryst, . . . Drømme om Natmandsliv og Natmandslykke paa den store, frie Hede, Drømme om et sorgløst Vandrerrliv, om et Hjem i et Telt eller en Jordhytte, ene med Stjernerne og de flyvende Skyer.

Da de standsede nede foran Byen, rejste Pigebarnet sig for at vende tilbage til sine Veninder. Men Peter Andreas bad hende ridderligt at blive siddende; han skulde nok trække hende op ad Bakken, sagde han. Og uden at agte paa hendes Indvendinger lagde han Rebet over sin Skulder og begav sig paa Vej. Fod for Fod stred han sig opefter ad den isglatte Skraaning med sin tunge Byrde. Han drømte sig en Kriger, en Viking, der vendte hjem fra Sejrstog i fremmede Lande, trækende efter sig sit Krigsbytte, en dejlig Kvinde, som nu skulde være ham til Vilje deroppe i hans Bjælkehus dybt inde i Skovene . . . Og sporet af sin Fantasi stemmede han Fødderne mod Sneen med en fyrig Kraftanspændelse, saa Sveden sprak ham af Panden.

Da de naaede Bakketoppen, og han atter havde indtaget sin Plads bag paa Slæden, vendte Pigen sig om imod ham og sagde:

»Er det sandt, hvad de siger, at du er en Søn af Præsten?«

Peter Andreas huggede en Tand i sin Læbe og